

Příběh misie dětí

Historie Misijního díla dětí je součástí cesty církve k evangelizaci v 19. století. Období novověku, kdy společnost postupně přecházela na nové uvažování o světě, v Evropě bouřily revoluce a svět se začal výrazně sekularizovat, představovalo pro církve velmi těžké časy. Během francouzské revoluce byla pronásledovaná a lehké to neměla ani v dalším století. Vlna antiklerikalismu jí způsobila vážné obtíže, ale možná právě proto dal Duch svatý zrovna ve Francii vzniknout mimořádnému misijnímu hnutí a celkové duchovní obrodě.

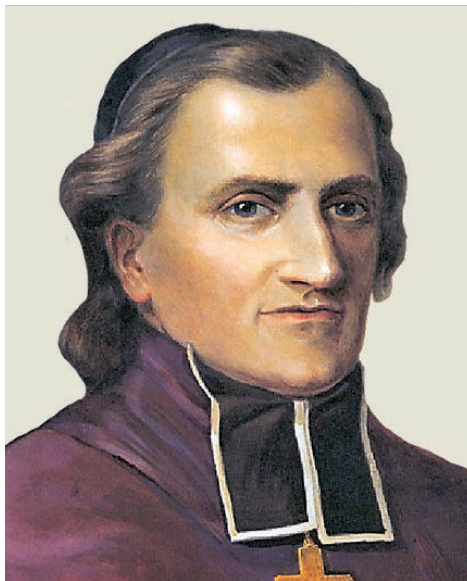
Misijní dílo dětí, s původním názvem Společnost Svatého dětství (u nás ve svých počátcích působilo pod názvem Dobročín svatého dětství), oficiálně založil 19. května roku 1843 francouzský biskup Charles de Forbin-Janson s cílem povzbudit všechny děti, aby si uvědomovaly potřeby jiných dětí, zejména těch, které za velikého strádání a utrpení žily v misijních diecézích po celém světě.

On sám ale nejprve vůbec nevěděl, jak získat peníze na pomoc opuštěným a hladovým dětem, o které ho žádali misionáři působící v Číně. Pomohlo mu až setkání s Pauline

Jaricot, která již dvě desítky let pracovala na získávání prostředků pro misijní diecéze. Byla to ona, kdo mu poradil, že potřebám dětí nejlépe porozumí zase jen děti, a vnukla mu myšlenku založit dětskou charitu.

Misionářem ve vlastní zemi

Sociální smýšlení mu bylo blízké, přestože se narodil v pařížské šlechtické rodině. Možná k tomu přispěla i skutečnost, že přišel na svět v roce 1785, tedy čtyři roky před vypuknutím Velké francouzské revoluce a jeho rodina, napojená na později popravený královský pár



Francouzský biskup Charles de Forbin-Janson...



...zakladatel Misijního díla dětí

Chci být Tvým svědkem

Chci být svědkem Pána v misií!
 Ježíši, můj drahý příteli,
 jsem nadšený myšlenkou žít jako Ty.
 Chci, abys byl mým vzorem,
 abych se Ti každým dnem
 víc a víc podobal,
 a tím se přibližoval k Bohu.
 Svým životem jsi konal dobro,
 zjevoval pravou Boží tvář,
 ukazoval jsi nám, jak žít Lásku,
 pomáhat potřebným,
 odpouštět a vyzývat druhé k odpuštění.
 Učil jsi nás, jak se modlit
 a oslovovat Boha jako svého otce,
 jak dosahovat království
 spravedlnosti a míru.

Chci ve svém životě jít po Tvé cestě,
 prosím, dej mi k tomu sílu.
 Chci být Tvým svědkem
 a jít v Tvých stopách, Ježíši, můj Pane.
 Chci být Tvým věrným svědkem
 a mít postoje jako Ty.
 Chci být Tvým věrným
 misionářským svědkem,
 milovat a plnit Tvá přikázání.
 Chci se Ti podobat v projevech štědrosti
 a soucitu s druhými lidmi.
 Chci být poslem Tvých slov
 v každém okamžiku svého života.
 Chci být svědkem,
 který hlásá radostnou zvěst
 svými slovy, svými činy,
 svými životními postoji,
 všemi svými myšlenkami a vším,
 co dělám a říkám.
 Chci být Tvým svědkem, Pane!

Původ modlitby:

Papežská misijní díla Venezuela

Ludvíka XVI. a Marii Antoinettu, se za jakobinské diktatury musela skrývat v zahraničí. Relativní bezpečí pro šlechtu nastalo až s příchodem Napoleona, který jednadvacetiletého Charlese sám jmenoval auditorem a inspektorem ve Státní radě. De Forbin-Janson měl před sebou slibnou budoucnost. Disponoval vynikajícím vzděláním a stal se dědicem velkého jmění. Navzdory karierním očekáváním své rodiny se ale rozhodl všeho vzdát a nastoupit na úplně jinou životní dráhu.

Ve 24 letech vstoupil do semináře a o dva roky později byl vysvěcen na kněze. Roku 1824 přijal biskupské svěcení a působil v Nancy. Nestabilní politická situace a proměnlivá náklonnost vládnoucích elit k různým společenským či mocenským skupinám vedla k tomu, že musel Nancy opustit a za celý život mu nebylo dovoleno se tam jako biskup znovu vrátit.

On sám ale cítil spíše povolání být misionářem než administrátorem. Myšlenka věnovat se evangelizaci byla natolik silná, že požádal papeže Pia VII. o vyslání na Dálný východ. Jeho misijní zapálení se u nadřízených nesetkalo s pochopením. Papež jeho žádost sice přijal, avšak nikdy ho pro tuto činnost neuvolnil.

Biskup Charles místo evangelizace v Asii hlásal slovo Boží mezi svými lidmi, protože po pádu Napoleona bylo nutno pracovat na obnově katolického náboženství také ve Francii. Patřil údajně k nejhorlivějším kazatelům své doby. S misionáři ale udržoval pravidelný kontakt.

Krvavé misie na Dálném východě

Misie v 18. a 19. století – to byla pro horlivé francouzské kleriky především Čína (např. Portugalci zase mířili spíše do oblasti dnešního Vietnamu). Křesťanství tam ale od roku 1794 zakazoval císařský dekret a Evropané do zemí nemohli legálně vstoupit. I když se střídala období pronásledování s obdobími částečné tolerance, v 19. století došlo k nové vlně drtivého

potírání šíření křesťanství, za kterou církev na Dálném východě zaplatila krví mnoha mučedníků.

Být v těchto oblastech misionářem pro kněze a řeholníky znamenalo nejen naplnění svého poslání, ale i obrovskou výzvu každodenní oběti a riskování ztráty života za velkých bolestí. Byl na ně pořádán hon, a ten obvykle končil zatčením, mučením a popravou. Museli co nejvíce splývat s místními lidmi a měnit prostředí. Během zátahů se ukryvali v horách, ale ani tam nebyli v bezpečí, protože bývali zrazováni svými nejbližšími.

Cesta do Ameriky a pomoc pro děti v misiích

Po revoluci v roce 1830 musel Charles Francii opustit. O několik let později odjel v doprovodu několika misionářů do Ameriky a když se v roce 1839 ocitl v New Yorku, rozrušilo ho, co tam viděl. O mladém americkém národě poznamenal: „*Je to ještě dítě, ale obrovské dítě, jehož dobrá nebo špatná výchova se týká celého světa, musí růst ve ctnosti a dobru, nebo se stane velkým zlem.*“ Patrně i díky této své osobní zkušenosti si uvědomil, jak důležitá je křesťanská formace u dětí.

Jeho apoštolská činnost probíhala především v Kanadě. Za tu dobu se mu podařilo shromáždit tisíce věřících, kterým přinášel světlo evangelia, protože měl řečnické nadání a dokázal lidi zaujmout a přesvědčit. Po dvou letech se ale musel ze zdravotních důvodů vrátit zpátky do své domoviny. Teprve teď měl ale prostor věnovat se tomu, oč ho ve svých dopisech žádali misionáři působící v Číně.

Díky nim věděl, jak smutný osud mají malé, zejména postižené děti v chudých rodinách. Proto ho naléhavě žádali, aby jim pomohl děti zachránit a zajistit jim domov v misi, kde by mohly být pokřtěny a vychovávány v křesťanské víře. Mnoha dětí, zejména dívek, se rodiče zříkali, protože chudoba zemědělských dělníků a malý zisk, který dívky jako ženy mohly přinést rodině, vedly k tomu, že je rodina odmítla. V některých případech byly dívky dokonce velmi krutý způsobem zabíjeny.

Tato drsná realita se Charlese de Forbin-Jansona bolestivě dotýkala, ale zatím netušil, jak pro záchranu dětí v misiích získávat dostatečnou, pravidelnou a dlouhodobou podporu. Vydal se proto do Lyonu za Pauline Jaricot a dva dny o tom spolu diskutovali. Výsledkem byl jasný a jednoduchý plán.

Drobná mince

Jsem penízek, sice malý, ale děkuji svému Stvořiteli, protože On dokáže s pomocí něčeho tak nepatrného udělat velké věci. Tak jako jedna kapka vody, co se směje na trávě a odráží záblesk oblohy, připomíná velkolepou řeku, plynoucí svým věčným tokem, tak mohu i já být součástí obrovského pokladu. Když se shromáždíme na jednom místě, dokážeme hodně. Jsem drobná mince, nic víc, a přece se mnou můžeš udělat velký zázrak, protože s mojí pomocí můžeš šířit víru.

Zdroj: Papežské misijní dílo dětí



Papuánské drobné mince

Svěření mučedníkovi

Ještě než v květnu 1843 oficiálně zahájil činnost Díla dětí, zvolil si za patrona svého díla misionáře P. Jeana-Gabriela Perboyra – krajana a současnika, který se v roce 1835 vydal na misie do Číny, a několik let tam přinášel radostnou zvěst chudým. Ale i jeho čekal osud mučedníka, tak typický pro misionáře na Dálném východě. Denně riskoval život a při jednom ze zátahů byl jeho úkryt v horách vyzrazen katechumenem, který při výslechu podlehl nátlaku. Co se po zatčení otci Gabrielovi dělo, představuje paralelu k utrpení Krista na konci jeho pozemského života. Na misii odjel ve věku 33 let. Byl zrazen, zapřen blízkými spolupracovníky, zatčen, souzen a krutě mučen, mimo jiné i bitím bambusovými nástroji s řemínky. Nakonec byl odsouzen k popravě, společně s několika zločinci. Skonal v pátek ve tři hodiny odpoledne udušen na kříži a jeho smrt doprovodilo mimořádné znamení na nebi.

Jeho svědectví ale zanechalo v lidech Francie hluboký dojem, takže už za tři roky po mučednické smrti byl zahájen beatifikační proces (za svatého ho nakonec prohlásil Jan Pavel II. v roce 1996). Pro biskupa de Forbina-Jansona představovala Perboyrova láska k Číně skvělou příležitost připomínat jeho odkaz. Misie dětí se tedy zrodily skrze svědectví mučednictví francouzského misionáře a prvního budoucího světce Číny. Více podrobností o jeho životě a smrti si můžete přečíst na dalších stranách.

Zrod druhého misijního díla

Nejvhodnější dobou pro založení Díla dětí byl pontifikát papeže Řehoře XVI. (1831–1846), někdejšího prefekta Kongregace pro evangelizaci národů. Během jeho působení byla církev obohacena o 53 nových kněžských kongregací, 200 ženských kongregací otevřených pro misie ad gentes a 270 laických sdružení včetně Misijního díla šíření víry, u jehož zrodu stála Pauline Jaricot a jejíž dílo bylo velkou

inspirací pro vznik dalších budoucích misijních děl.

Biskup de Forbin-Janson se pokusil informovat o situaci veřejnost. Bylo však obtížné přesvědčit lidi o nezbytnosti založení společnosti na pomoc misionářům při záchraně dětí. V té době byly ve Francii zakládány četné misionářské instituty a myšlenka de Forbin-Jansona byla brána jako konkurence. Proti návrhu se postavili i členové Díla šíření víry. Ve 40. letech už Pauline neměla na jeho administrativní řízení vliv a nemohla tedy zařadit, aby se Dílo dětí stalo jeho pobočkou.

Charles de Forbin-Janson proto musel jít svou vlastní cestou – vytvořit úplně novou a samostatnou misijní organizaci. Nikdo ovšem neřekl, že v době jejího oficiálního založení mu zbývá už jen poslední rok života.

19. května 1843 svolal v Paříži první výbor, který jeho jménem začal po Francii organizovat novou společnost po vzoru Díla pro šíření víry.

Když viděl, že je obtížné přesvědčit dospělé, obrátil se biskup přímo k dětem. Vyprávěl jim o osudu mnoha dětí z Číny a zeptal se, zda by tyto maličké nepokřtěné chtěly pomoci církvi zachránit. Děti se pak samy zajímaly, co pro ně mohou udělat, a na to jim biskup Charles odpověděl: „*Každý den se pomodlete krátkou modlitbou a jednou měsíčně darujte drobný penízek.*“ To zafungovalo. Horlivé děti zahájily kampaň modliteb, obětí a skutků lásky, aby zachránily potřebné děti na celém světě. Misie si našly místo v jejich srdcích a podpora druhých ve víře zároveň posilovala jejich vlastní víru.

Od té chvíle se snažil přesvědčit všechny francouzské biskupy o důležitosti tohoto projektu a předával jim své nadšení a energii. Tomuto cíli věnoval velkou část svého jmění i nakažlivého entusiasmumu, což bylo velmi užitečné proto, aby jeho návrh byl v zemích, kde ho představil, dobře přijat.

Otevřená srdce

De Forbin-Janson po návratu z Ameriky pobýval v Belgii a novému misijnímu hnutí velmi pomáhalo, že se o něj zajímal také belgický královský pár a že za členy Misijního díla dětí byly přijaty královské děti. Podporoval ho také apoštolský delegát v Belgii, z něhož se později stal papež Lev XIII., a projevovat mu velkou náklonost i v této funkci.

Během jednoho roku se dětem podařilo naspořit 3500 franků, které byly poslány apoštolským vikářům v Číně. První ženy, které tam přijaly katolickou víru, chodily dům od domu a zachraňovaly novorozence, jejichž osudem měla být smrt. Mnoho z nich tajně

pokřtily dokonce už cestou do misijního domu. Tyto ženy musely mít velkou vnitřní sílu, odvahu i víru, aby dokázaly čelit každodennímu smrtelnému nebezpečí. Přestože byly také tvrdě pronásledovány, zůstávaly věrně svému poslání, takže čínské křesťanské sirotčince po čase pečovaly už o 2000 dětí.

V dopise ze dne 14. prosince 1843 biskup de Forbin-Janson uvedl, že Dílo dětí působí ve Francii, Belgii, Holandsku, Švýcarsku, Itálii, Savojsku, Anglii, Spojených státech a Kanadě. Roku 1844 zakořenilo i v Číně, kde podporovalo sirotčince, útulky a vyučovací střediska pro opuštěné děti. Domovy řídili misionáři, ale jakmile děti dosáhly dostatečného věku, byly vráceny do rodin.

Sv. Jeroným Hermosilla

Narodil se v roce 1800 ve Španělsku, vstoupil do dominikánského semináře a ve 25 letech odplul na Filipíny, kde přijal kněžské svěcení. Později byl poslán do Vietnamu, kde naplnil své namáhající misijní poslání, trvající 32 let. Také on byl často pronásledován a musel neustále měnit bydliště i jméno, aby zabránil odhalení. Apoštolským vikářem pro Tonkin ho jmenovali roku 1839, v dalším roce byl vysvěcen biskupem. Působil až do října 1861, kdy ho i s dalšími spolupracovníky zajali (také následkem zrady), mučili a krátce na to popravili stětím. Jako světec patří k 116 druhům sv. Ondřeje Dung Lace. Památka se slaví 24. listopadu a zahrnuje 96 Vietnamců, 11 španělských misionářů z řádu sv. Dominika, kteří působili ve Vietnamu, a 10 členů francouzské misijní společnosti z Paříže. Jedná se o 8 biskupů, 50 kněží a 59 laiků kanonizovaných 19. 6. 1988 papežem Janem Pavlem II.

Zdroj: www.catholica.cz



Sv. Jeroným Hermosilla

Dílo dětí si nakonec získalo také srdce biskupů a kněží. Díky této všeobecné podpoře mohlo dále růst. Na konci prvního roku působení bylo přítomno už v 65 diecézích. Pro mnoho biskupů se stalo námětem pastýřských listů a pastoračních programů. Dospělí psali dětem poděkování za jejich štědrou materiální i duchovní pomoc a děti zase odpovídaly příslibem modlitby Zdrávas Maria a darem ze svých úspor. Byl to také krásný příklad spolupráce mezi církvemi prostřednictvím dětí.

Apoštolský vikář tonkinský, budoucí mučedník a světec, Mons. Jeroným Hermosilla o tom napsal: „*Dílo dětí je bezpochyby Dílem pocházejícím od Boha. Dílem, jež nikdy nemůže být dosti vychváleno ani podpořeno, Dílem, které zasluhuje, aby rozkvétalo a navždy zůstalo v církvi k její slávě. Dílem, jež děti obohacuje a současně jim pomáhá. Dílem, jež zasluhuje pozhénnání nebe i země.*“

Biskup Charles de Forbin-Janson zemřel 11. července 1844, krátce poté, co věnoval všechno své úsilí založení organizace s pevnými základy pro to, co se později stalo Papežským misijním dílem dětí.

Nezastupitelná role žen v misiích

Roku 1849 začala proudit zajímavá výměna dopisů mezi Čínou a Francií, mezi dospělými apoštolskými vikáři a dětskými misionáři. Mnoho těchto dopisů se stalo cennou historickou dokumentací, jež obsahovala všechny možné informace, jinak neznámé. Čínské autority byly ovlivněny ekonomickou politikou Francie, a proto politické motivy často vyvolávaly vážná pronásledování misionářů, někdy končící až krvavými masakry, jak se to stalo dvěma otcům lazaristům a 10 dcerám lásky, kteří vedli velký sirotčinec Díla dětí v Tien-Tsinu.

Rychlému rozmachu díla kromě nadšení biskupů a kněží pomáhalo také velké zapojování dětí, a to díky oddané práci animátorek (laických žen i řeholnic), které dokázaly všípit

misijního ducha do srdcí dětí a rodin. Jsou to právě především ženy, kdo dětem předávají nadšení a radost ze záchrany a pomoci potřebným dětem a velmi často je vedou k objevení misijního povolání ad gentes.

Pro rodiny se později stalo tradicí zapsat své děti v den jejich křtu jako členy Misijního díla dětí a věnovat dar, aby se i jiným dětem dostalo milosti křtu. Tato tradice je pozhénnáním pro děti a výchovným závazkem pro rodinu. Jedním z takových dětí byla Tereška Martinová, později velmi oblíbená svatá Terezie z Lisieux. Než se stala karmelitkou, sveticí a patronkou misií, vstoupila v devíti letech do Misijního díla dětí. Bylo to 12. ledna 1882. V archivech Národní kanceláře Papežských misijních děl ve Španělsku je také uložena drahocenná listina, jež potvrzuje, že za členku Misijního díla dětí byla přijata dokonce i španělská korunní princezna Isabella.

První mučedník Díla dětí

Paul Tchen se narodil ve velmi chudé čínské rodině a byl jedním z dětí, které vyrůstalo v Domově Díla dětí. Nadšeně se učil katechismus a požádal o vstup do semináře, kde ho vyučoval Mons. Lion, který později o životě tohoto chlapce sepsal paměti. Paul přijal křest a první svaté přijímání až v semináři, což bylo výjimečné, protože zde obvykle mohli být pouze chlapci z křesťanských rodin. Patřil ale k horlivým studentům a miloval práci s tesařským hoblíkem. Když mu bylo 19 let, otec si jej chtěl odvést domů, chlapec mu však odpověděl: „*Otče, už nepatřím tobě. Církev mi dala domov a vzdělání, a já teď patřím církvi. Bůh mě volá a já chci odpovědět na Jeho volání.*“ Koncem jara 1861 však vtrhli do semináře vojáci. Odvedli Paula i jeho dva druhy a obvinili je z toho, že jsou křesťané. Chlapci dlouho trpěli, ale zůstali věrni své víře navzdory výhrůžkám a mučení. „*Jsmo těžce pokoušeni, snaží se všemi způsoby, abychom se vzdali své víry, my bychom však raději zemřeli, než abychom se jí zřekli.*“ 29. července byl Paul stát, společně s dalším

seminaristou Josefem Tchangem, laickým sedlákem Jeanem-Baptistem Lô a kuchařkou ze semináře, vdovou Marthou Wang, která třem vězňům nosila jídlo. Vojáci seminář vypálili. V roce 1908 byl Paul blahorečen Piem X. O 12 let později bylo jeho tělo převezeno do Paříže a je pohřbeno v kapli Misijního díla dětí v katedrále de Notre Dame. 1. října 2000 (ve svátek sv. Terezie od Dítěte Ježíše) byl Janem Pavlem II. kanonizován jako jeden ze 120 čínských mučedníků.

Těžká léta nového století

Ani začátek 20. století nepřinesl misionářům úlevný odpočinek od neustálého pronásledování. Na přelomu století vypuklo v Číně tzv. Boxerské povstání. Boxeři byli tajnou nacionalistickou organizací, která chtěla zemi zbavit všech cizinců, a několik měsíců tvrdě bojovali proti alianci koloniálních mocností. V roce 1900 hromadně ničili a vybíjeli misijní dílny, sirotčince i misijní domovy. Mnoho misionářů tehdy zemřelo a křesťanství v Číně začalo upadat. V té době však už bylo Misijní dílo dětí rozšířeno po celém světě. Proud solidarity ovšem

přerušily dvě světové války, které způsobily další utrpení dětí ve světě.

Oslavy stoletého výročí (v té době už bylo přes dvacet let také dílem papežským) v roce 1943 znemožnila druhá světová válka, proto k nim došlo až o pár let později, kdy bylo možné tím více vyzdvihnout význam de Forbin-Jansonova díla. Poválečné období a zájem papeže Pia XII., který roku 1950 ustanovil Světový misijní den dětí, umožnily další rozkvet PMDD, zejména v domovské Francii. Po II. vatikánském koncilu, začátkem 60. let, ale zase ztratilo na síle. Koncil doporučoval nové formy práce s dětmi, měnil se pohled na misijní činnost a bylo třeba nalézt nové cesty pro misijní myšlenku Papežského misijního díla dětí.

Důležité milníky novodobé historie

Roku 1973 se sešli zástupci z národních kanceláří PMD v Evropě, aby ověřili metody a obsah misijní animace a brzy vytvořili CEME (Conférence de l'Enfance Missionnaire Européenne, evropskou konferenci PMDD). Ta se

Svědectví biskupa Mons. Faurie o životě Paula Tchena

V dopise, který je uložen v archivu Papežského misijního díla dětí, zmiňuje těžké dětství i jeho pevné rozhodnutí vstoupit do menšího semináře, přestože ještě nebyl pokřtěn: „...měl pocit, že vstupuje do svatyně obývané pouze anděly. Postupně si prohlédl své spolubratry, odložil si svých pár věcí u postele ve velké koleji a vydal se do kaple. Tam se před oltářem rozplakal radostí“.

Vypráví o svém povolání ke kněžství, které pocítil ve svém srdci, když byl pokřtěn a přijal první svaté přijímání, a také o vidění, které zažil: „Zvedl hlavu a znovu se zadíval na oltář. Jako ve snu viděl, že září do dálky, potřísněný krví.“

Pak přišlo bolestné setkání s rodiči, kteří ho z finančních důvodů chtěli mít doma, a nakonec jeho přijetí do hlavního semináře. To byl okamžik, kdy byl Paul povolán vydávat svědectví o víře. Dále čteme o jeho bolestném uvěznění, krutosti nepřátel víry, moudrosti a naději na nové nebe, která oživovala Paula i jeho spoluvězně Josefa a Jeana-Baptistu. Několik dní před smrtí napsali tito tři muži biskupovi Mons. Faurieovi poslední dopis v latině, v němž zmínili: „...víme, že se blíží den, kolem nás je tolik ticha, jsme klidní, cítíme neobyčejný pokoj. Vnímáme, že Pán je s námi.“

Zdroj: www.ppoomm.va

pravidelně schází každé dva roky, aby prověřovala, navrhovala a inovovala metody misijní animace.

V roce 1983 se sekretariát PMDD přestěhoval do Říma, do stejné budovy jako tři další misijní díla. Tato změna znamenala začátek cesty jeho obnovy. O deset let později se v Římě i po celém světě konaly oslavy 150. výročí založení, které mnoha národním kancelářím dodaly nový podnět k oživení a podpoře Díla dětí v mladých církvích.

Roku 1990 začala místní církev v Latinské Americe pořádat kurzy pro animátory a misijní pastorače dostala nový impuls k práci v místních církvích, což přispělo k dalšímu rozvoji. Za devět let byl v Argentíně uspořádán první misijní kongres.

Dnes Papežské misijní dílo dětí působí přibližně ve 120 zemích. Děti v ČR se do něj opět zapojily v roce 2000.

Oslav 160. výročí PMDD, které se konalo ve francouzském Lisieux, se už účastnila také první česká skupinka – tvořilo ji dvanáct dětí

a čtyři dospělí, mezi nimiž byl tehdejší národní ředitel PMD P. Jiří Šlégr a Jana Zehnalová, diecézní ředitelka pro brněnskou diecézi. O poznání větší akce, co do počtu dětí i přítomných zemí, bylo setkání PMDD v Římě roku 2009 a z České republiky už byl vypraven celý autobus. Jednou z vedoucích byla opět Jana Zehnalová, která na akci po letech vzpomíná:

„Vedoucí jsme byly dvě: Olga Landrová (dnes je salesiánskou misionářkou na Kubě) a já. Každá skupina se měla podílet na programu v aule Pavla VI. se Sv. otcem, ale nakonec jsme asi byly jediná. Protože to byly děti posbírané z celé ČR, nacvičovaly se při zastávkách na parkovištích tance, které jsme pak předváděli. Aby si děti zapamatovaly písničky, na které se tancovalo, hrály se co chvíli v autobuse. Celková úroveň sice nebyla kdovíjaká, ale děti sklídily obrovský potlesk a všude nás pak poznávali a hlásili se k nám. Spávali jsme na předměstí u salesiánů (zajistila Olga) a díky ní i pořadatelům jsme měli nádherné zážitky.“

Více vzpomínek Jany Zehnalové na porevoluční začátky Papežského misijního díla dětí najdete v samostatném rozhovoru na straně 24.



Bronislava Halbrštátová na setkání CEME v Chorvatsku nabízí české materiály pro misijní práci s dětmi